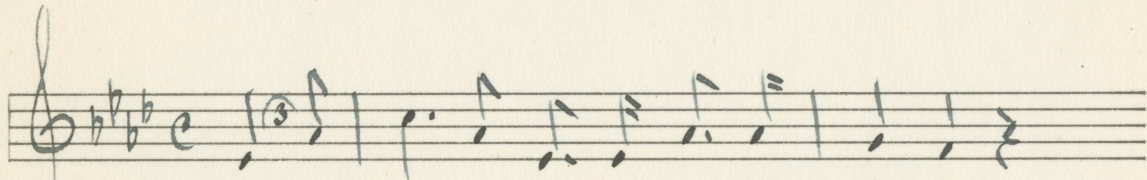

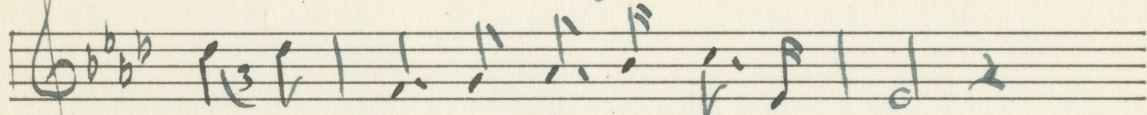
Kop.

Lamparland, Klemetsby
167. Joh. Nik. Gustavson.

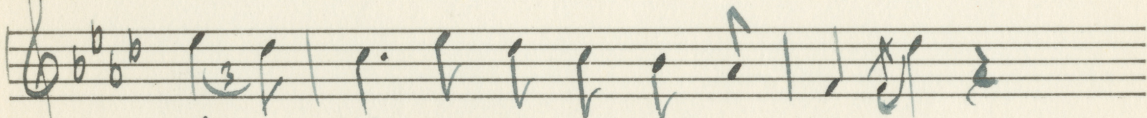
359

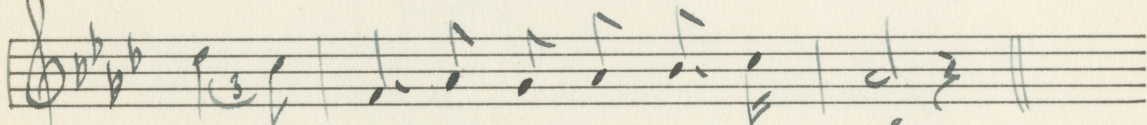
Minns du mären, som på fästet ilar

Och om någon går på björk ro

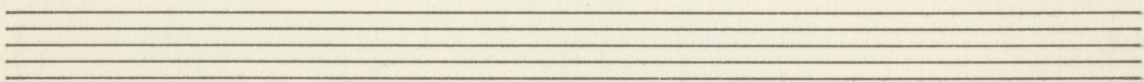
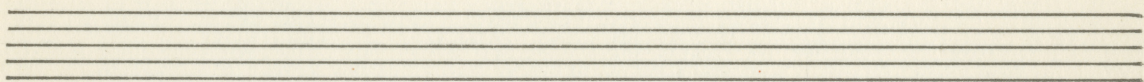
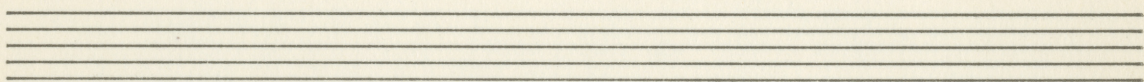
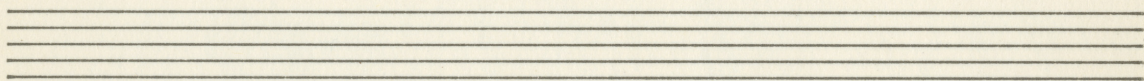
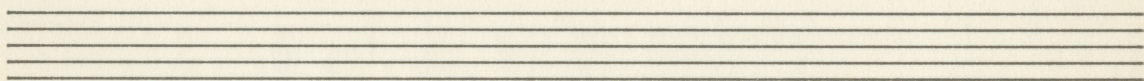
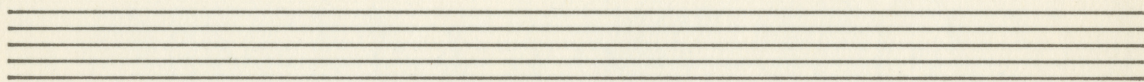
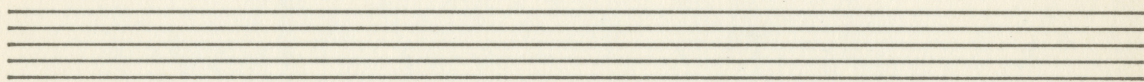
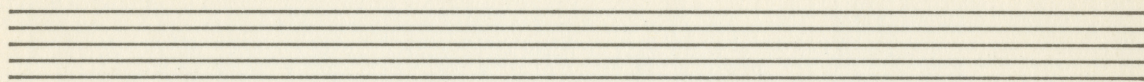
Alla de i sönnen söker vila,

Men på stranden synes vandra vi.

$\frac{A}{B}$ R. E. Westerlund $\frac{O}{V}$
Helsinki-Helsingfors

Minns du månen som på fästet ilas
Och om våren går sig till ro
Alla di i sömnen söker vila
Men på stranden synes vandra Brä.

Det är Axel, som är med sin flicka
Skeppet ligger, det skall gå från land
Arkebelskypsen vill han henne ge
Därför mötas de på denna strand.

Nu signal från skeppet hördas ljud
Axel famnat har sin unga brud
Nu sin blick han ifrån stranden utskjuter
O, farväl min högt bestyrda brud.

Tiden ilas här på långa ringar
Fyra minas ha förgångna är
Sagen var som brudkyss kunde ge
Rosorna på Linas kinder föll.

Lina går omkring i dystra tankar
 Hon minnes minnen uppå fästet bli.
 Och om någon ser men henne vandra
 För att tala med de vågor bli.

Vadret stiger: då en havsfin sjunger
 Båten kontrat, allt har gått i kras
 Ingen har som räddning kunde bringa
 Nej, i vågans fingar de sin grav.

O, du grymma, grymma stolta våga
 Du som rövat har min unge vän
 Åh det så, så lät mig honom följa
 Våga, våga, svar mig igen.

Som förstenad lilla Lina sjunker
 Ned på botten av det kalla hav
 Åel, Åel, hör men henne ropa
 Åel svarar från sin kalla grav.